

Kakó je že dejala? »Ej, resnično, redú nimate prav nobenega! Poglejte, kakó je vse razvlečeno, oh, in kakó je pusto in mrzlo v sobi vaši! In ta dim! In ta zaslepela okna! In óne velike pajčevine na zidu!« . . .

Knjigovodja položí prst na čelo in se globoko zamisli. Res, prav takó je dejala. Včeraj so ga razjarile te besede, danes se mu zdé precèj upravičene. Kaj pak, danes tudi misli treznejše nego včeraj. Lepo ni v njegovem stanovanji, to priznava tudi njega okó; jasneje še se kažó vsi nedostatki ženskemu očesu, ki je itak bolje vajeno takim stvarém nego moško. To ni nič čudnega — čemú pa so napósled ženske, ako ne za to, da pospravljajo in pobrisujejo sléharni prašek po sobi in da móžu, ki se ne utegne baviti z vsemi malenkostimi, strežejo ter lepšajo življenje? Stoj! Gospod Gregorij se zaloti pri misli, katera mu hipoma zatemní dosihdob precèj vedro čelo. Dà, nekđaj je tudi sam mislil takó, sanjal celó marsikaj lepšega, ali od tedaj — pustimo to! Takšne misli niso nič prida — sploh kaj mu je, da se udaja takim otročjim sanjarstvom, ki nikakor ne sodijo resnemu móžu? . . .

Póldne bode, in Katarine še ni! Hitro stopi k oknu in gleda na ulice, nemirno, kakor mu ni navada. Zdí se mu, da mora stara ženica zdajci priti okolo ogla, in ako ne ona, pa vsaj — nič, nikogar! . . .

»To mora biti drugače, vse drugače!« mrmrá gospod Gregorij, ko stopa po tesnih in temnih stopnicah; potem se molčé in zamišljen napoti k »zlati luni«.

(Dalje prihodnjič.)

Sence noči.

Evo jih! Spet se mi bližajo sence noči,
Spet kopernenje iz njih se in ljubav rodí,
Ko se oziram vánje!
Evo jih! K méni samotniku v vas hité,
Bele, meglene mi nosijo njih roké
Čudne darove: sanje.

Bliže, čudni obrazi, strah me vas ni,
Saj sem navajen sladkih milih lažij,
Ž njimi si dušo mamim!
Slikajte, varajte, pevajte sladkó,
Vender mi dovolite sočutno le-tó,
Da se nikoli ne vzdramim!

Ivan Bučar.

